

‘Ben je zenuwachtig?’ Bert Pringel legde zijn hand op de schouder van Stijn, terwijl ze door de tunnel van het Bockenfield Stadium naar het veld liepen.

‘Valt wel mee,’ hield Stijn zich groot. In werkelijkheid had hij moeite om zijn zenuwen in bedwang te houden. Hoewel hij al veel belangrijkere wedstrijden had gespeeld dan deze oefenwedstrijd, had hij het gevoel nog nooit zo nerveus te zijn geweest.

‘Lekkere warming-up doen, dan raak je dat vanzelf kwijt.’ Bert kende Stijn al lang en had door dat de jonge voetballer wel degelijk zenuwachtig was.

Stijn knikte. Hij liep de trap op aan het einde van de tunnel om op het veld te komen. Het stadion was al voor de helft gevuld en applaus klonk vanaf de tribunes toen de spelers van Petchwood United het veld op kwamen. Over een halfuur zou het helemaal vol zitten. De laatste oefenwedstrijd voordat het echt begon. Met woensdag een wedstrijd in de play-offs van de Champions League en zaterdag de partij om het Community Shield, waarin ze het als bekerwinnaar van vorig seizoen op moesten nemen tegen de kampioen, Petchwood Spurs. Stijn had inmiddels wel begrepen dat alles en iedereen die Petchwood United een warm hart toedroeg het als een vernedering had gezien dat de grote rivaal voor het eerst landskampioen was geworden. De strijd om het Community Shield werd dan ook gezien als dé wedstrijd om die schande uit te wissen.

In de kranten werd geschreven dat het publiek vandaag mas-

saal op Stijn Wouters en Bert Pringel afkwam. De fans van Petchwood United waren trots op hun twee Nederlandse spelers, die hadden uitgeblonken tijdens het laatste WK. Mede daarom was er een grote run geweest op de kaartjes voor de eerste thuiswedstrijd van dit seizoen tegen de Franse topclub Saint-Nierent.

Stijn vroeg zich af of hij daarom voor het eerst in deze voorbereiding op het nieuwe seizoen in de basisopstelling stond. Tot nu toe had hij nog niet veel indruk kunnen maken op David Brent, de trainer van Petchwood United. In de wedstrijden hiervoor mocht hij af en toe invallen en hij had ook al twee keer gescoord. Maar dat was tegen mindere clubs, die zelf nauwelijks nog getraind hadden. Die goals hadden voor Stijn weinig waarde. Tijdens de laatste twee oefenwedstrijden tegen topclubs uit Spanje en Italië was hij vlak voor het einde ingevallen, maar had hij te weinig tijd gehad om zijn stempel te drukken.

Na het wereldkampioenschap, waarin Stijn Wouters met Oranje ongelooflijk succesvol was geweest en hij zich samen met zijn boezemvriend Storm Brouwer aan de wereld had laten zien, volgde een rare zomer. Hun jonge leeftijd en de prominente rol die ze gespeeld hadden, zorgden ervoor dat ze overal gewild waren. De aanvragen voor interviews waren niet te tellen, net als de uitnodigingen voor televisieprogramma's en andere openbare optredens. Gelukkig bedankte Giovanni, Stijns zaakwaarnemer, vriendelijk maar resoluut voor al die activiteiten. Stijn vond dat weleens moeilijk. Hij wilde het liefst niemand teleurstellen. Maar Giovanni zei altijd: 'Je bent voetballer, Stijn, geen entertainer die overal mensen moet vermaken. Dat doe je maar op het veld, met je voeten.' En daar had Giovanni natuurlijk gelijk in. Hoewel hij de jongste zaakwaarnemer in het circuit was, wist hij precies wat goed was voor Stijn.

Door het goede spel van Stijn en zijn beste vriend Storm vanaf de kwartfinales van het WK groeide de interesse in de twee jonge talenten met de dag. Grote clubs wilden miljoenen neertellen om hen in te lijven. Real Madrid bood een bedrag van vijftien miljoen euro, maar Stijn twijfelde. Vooral omdat Storm besloot om met topvoetbal te stoppen en hij er dus alleen voor zou staan. Het leek hem eigenlijk het beste om veilig bij Kick '69 te blijven. Dan kon hij thuis wonen en bleef hij in zijn vertrouwde omgeving. Want zonder Storm zou alles anders zijn. Vanaf hun derde levensjaar waren ze heel vaak samen geweest. Samen naar school, samen spelen en samen voetballen. Via hun clubje FC Rapitas kwamen ze in de jeugd van topclub Kick '69 en stoomden ze door naar het eerste elftal. En via alle vertegenwoordigende jeugdelftallen naar het grote Oranje. Alles hadden ze met z'n tweeën gedaan, maar nu dus niet meer.

En toen kwam vanuit het niets een bod van Petchwood United, de Engelse topclub die een jaar eerder ook Bert Pringel bij Kick '69 weggekaapt had. En dat gaf houvast, vond Stijn, want Bert kende hij door en door en zo stond hij er toch niet helemaal alleen voor.

Tot nu toe was Stijn altijd het talent geweest dat iedereen veraste met zijn spel, zijn doelpunten en zijn klasse. Storm en hij kwamen vanuit het niets en er was alleen maar bewondering. En als het even tegenzat, had hij Storm naast zich, die het relativeerde en het liet lijken alsof dat voetballen niet zo belangrijk was. Hij gaf Stijn altijd het gevoel dat het wel weer goed zou komen.

Maar nu, anderhalve maand nadat de voorbereiding op het nieuwe seizoen was gestart, viel het allemaal toch een beetje tegen. Hier was hij nieuw en had hij een prijskaartje van zeventig

miljoen euro om zijn nek hangen. De Engelse tabloids, de beruchte sensatiekranten, vroegen zich al af of een jonge speler als Stijn die last wel kon dragen. Of het niet allemaal veel te snel was gegaan. En of hij het nog wel zou kunnen als de druk om te presteren steeds groter zou worden. Bert had hem aangeraden om zich daar niet druk over te maken en die kranten helemaal niet te lezen, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

En dan was David Brent er ook nog. De trainer, die met Stijn omging zoals met alle andere spelers. Logisch natuurlijk, maar daar moest Stijn toch aan wennen. Bij Kick '69 had hij altijd het gevoel gehad dat de trainer hem een beetje in bescherming nam en dat het niet erg was als hij eens een mindere wedstrijd speelde. Maar David zette hem zonder uitleg op de bank. Op de trainingen miste Stijn de complimentjes als hij iets goeds deed. Na zijn prestaties op het WK en vanwege het hoge bedrag dat voor hem betaald was, werd nu van hem verwacht dat hij altijd goed speelde.

Maar diep vanbinnen voelde hij zich nog gewoon die jongen die het leuk vond om te voetballen. Steeds vaker dacht hij terug aan de woorden van Storm tijdens het afgelopen WK, nadat die Stijn had verteld dat hij ermee zou stoppen. *Ik word niet gelukkig van al die schijnwerpers die op me staan. Ik wil gewoon voetballen bij ons cluppie in Woudorp. Lekker een balletje trappen zonder camera's en mensen die er allemaal iets van moeten vinden.* Stijn dacht toen dat hijzelf nooit over stoppen zou nadenken. Het was zijn droom om topvoetballer te worden en daar wilde hij alles voor doen. Maar nu begreep hij af en toe wel wat Storm bedoelde.

Tijdens de warming-up liep het stadion langzaam vol. Spandoeken werden opgehangen en vanuit het vak waar de fanatieke

aanhang stond, was Stijns naam al een paar keer gescandeerd. Vorig jaar bij Kick '69 vond hij dat een eer en gaf het hem vertrouwen als dat gebeurde. Nu voelde het als extra druk. Alsof ze zijn naam riepen om hem te laten weten dat ze iets van hem verwachtten. Onzin natuurlijk, maar Stijn begreep nu meer dan ooit wat druk van buitenaf met een speler kon doen.

Ze hadden nog geen officiële wedstrijd gespeeld en het seizoen moest eigenlijk nog beginnen, maar Stijn had nu al het gevoel dat dit een wedstrijd was waarin bepaald werd hoe de rest van zijn seizoen eruit zou zien. Dat hij vandaag zijn kans moest grijpen. Nu slecht spelen zou er weleens voor kunnen zorgen dat hij zelfs buiten de selectie zou vallen. Hoewel die kans misschien klein was omdat hij de duurste aankoop van dit seizoen was. Zo iemand zet je niet na één slechte wedstrijd op de tribune. Toch?

De warming-up gaf hem geen extra vertrouwen. Een paar balaannames gingen niet zoals hij wilde. Niet dat iemand er iets van merkte, want het ging om de allerkleinste details. Of een bal goed genoeg lag om meteen op doel te schieten zonder dat een verdediger er nog bij kon komen. Of hij een bal vanuit de lucht in één beweging controleerde zonder dat hij een pas extra moest doen om hem mee te nemen. Het kon die stap zijn die hij net tekortkwam om een beslissende pass te geven of om vrij te komen en een open veld voor zich te hebben. Als Stijn één ding geleerd had tijdens het afgelopen WK, dan was het wel dat een wedstrijd beslist werd op dat soort kleinigheden. Hij wist ook dat het publiek dat niet zag omdat verdedigers op dezelfde manier werkten. Een stapje naar links of een stapje naar rechts kon voor hen bepalend zijn of ze een schot konden blokken of een aanvaller konden verdedigen.

‘Ging het lekker?’ Bert liep met Stijn terug naar de kleedkamer.

‘Jazeker.’ Het had geen zin om nu zijn twijfels uit te spreken. Daar had Bert niets aan zo vlak voor een wedstrijd en hijzelf al helemaal niet. Als hij zo vroeg in het seizoen al hulp nodig had, hoe zou het dan zijn als de belangrijke wedstrijden op het programma stonden?

‘Het is maar een oefenwedstrijd.’ Het leek erop dat Bert wel doorhad dat Stijn niet lekker in zijn vel zat. ‘Dit zijn wedstrijden waarin je je nog wel wat kunt veroorloven en waar je van kunt leren. Een fout of een gemiste kans heeft nog geen gevolgen. Nu moet je nog vrijuit spelen en ervan genieten. Binnenkort wordt dat anders.’

Stijn reageerde niet. Was dit nu een waarschuwing van Bert of wilde hij hem juist vertrouwen geven en ervoor zorgen dat hij onbekommerd in het veld zou staan? Of wilde Bert de druk opvoeren om hem vast te laten wennen aan wat later nog over hem heen zou komen?

‘Oké, mannen.’ David stond midden in de kleedkamer. ‘Ons eerste optreden voor eigen publiek. Die hebben er zin in. Maak reclame voor Petchwood United en geef een signaal af aan de concurrentie dat wij er in ieder geval klaar voor zijn.’ Hij keek rond. ‘En alle ogen zullen gericht zijn op de mannen die als vedetten terugkwamen van het wk. Elke actie, elk balcontact, elk schot op doel zal het publiek in vuur en vlam zetten. Maak daar gebruik van, want de steun van het publiek zal jullie oppeppen.’

Dit kan alleen maar over Bert en mij gaan, dacht Stijn. Geen van de andere spelers was succesvol geweest op het wk. De Engelsen waren al in de achtste finale uitgeschakeld. Er zaten nog wel twee Spanjaarden in het elftal, maar die hadden niet in de

Spaanse nationale selectie gezeten. Alle andere buitenlanders die aan het wk hadden meegedaan, waren in de poulefase al naar huis gestuurd.

Het leek wel of Stijn nu overal onzeker van werd. Zou dat de enige reden zijn dat hij nu in de basisopstelling stond? Dat hij goed gepresteerd had op het wk en dat het publiek hem graag wilde zien? Dat het een cadeautje aan het publiek was om de sterspeler van het wk en de grote en vooral jonge aankoop in de eerste thuiswedstrijd meteen aan het publiek te tonen? En als het fout ging en hij door de mand viel, zouden alle supporters begrijpen waarom de opgehemelde Stijn Wouters in de daaropvolgende wedstrijden niet meer opgesteld werd. En als het per ongeluk goed ging, wat Stijn betwijfelde, dan was dat weer een gelukje voor de trainer. Want dan was er meer concurrentie binnen het elftal en had hij er een speler bij van wie hij wist dat die iets extra's kon brengen. En – want dat speelde natuurlijk ook mee – een spits die Bert Pringel haarfijn aanvoelde en hem op zijn beste niveau kon laten spelen. Dat hadden de twee Nederlanders tijdens het wk wel laten zien.

Alleen, toen had Stijn ook Storm aan zijn zijde. Zijn allerbeste vriend die nergens warm of koud van werd en hem altijd met beide benen op de grond hield als het goed ging en uit de put trok als het wat minder lekker liep. Of ze nou de hemel in geprezen of afgekraakt werden, Storm haalde altijd zijn schouders op en nam Stijn daarin mee. Maar Storm zat nu thuis in Woudorp, studeerde, trainde drie keer in de week bij FC Rapitas en speelde op zaterdag wedstrijdjes in het eerste elftal voor vijfhonderd man publiek. Hoewel Stijn al gelezen had dat de eerste thuiswedstrijd van FC Rapitas, vanwege de aanwezigheid van Storm, door meer

dan vijfduizend mensen was bezocht. Dat maakte je niet vaak mee, dat een uitbinker van het WK op zaterdagmiddag op een veldje in Woudorp te bewonderen was. Op dit soort momenten kon Stijn daar ook naar verlangen. Gewoon lekker een balletje trappen, zoals vroeger op het veldje naast de school. En dat het niet uitmaakte als je voor open doel naastschoot, omdat je wist dat je de volgende kans in de bovenhoek zou jagen.

Het balletje boven de deur haalde Stijn uit zijn gedachte. Tijd om naar buiten te gaan.